

Eerder verschenen van deze auteur

De Heks

Vals Spel

De Terugkomst

Kwetsbaar

De Vijand

Een Kerstverhaal

De Huwelijksreis

De Wet Houden

Collega's

Ook van deze auteur:

God en de Mammon

SPOORLOOS

Brave New Books

Eerste druk 2021 © Geert Fokkens
Coverfoto: © NL.Depositphotos
ISBN: 978-94-644-8124-2

Uitgeverij: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, onder schriftelijke toestemming van de auteur.

Geert Fokkens

Uit de serie

RP-Westerlee

SPOORLOOS

Hoofdstuk 1

“Ja, komt u binnen.”

Douwe opende de deur waarop hij zojuist had geklopt, die van de werkkamer commandant van het district Groningen van de Rijkspolitie. Hij liep naar binnen en stelde zich op voor het bureau. Omdat hij in uniform was nam hij de houding aan en salueerde. “Adjutant Rademaker meldt zich, tot uw dienst.”

Hoe vaak was hij al niet in deze kamer geweest. Om belangrijke zaken te bespreken die hij moest afhandelen. Om crisisberaad te voeren. Maar ook om zich te verantwoorden voor zijn daden en misstappen. In deze kamer werd hem indertijd meegedeeld dat hij was ontheven van zijn functie van hoofd van de groep Ernstige Delicten bij de districtsrecherche en dat hij bij wijze van disciplinaire maatregel werd overgeplaatst naar het achteraf gelegen Oost-Groningse gehucht Westerlee om daar de rest van zijn tijd bij het korps als surveillant te slijten.

Maar hier had hij ook zijn triomfen gevierd. De zaken die hij had opgelost, ook nadat hij was overgeplaatst.

Toen zat in deze kamer kolonel Van Bueren, de districtscommandant die altijd in hem was blijven geloven. Die hem altijd de hand boven het hoofd had gehouden. Die hem had verdedigd tegenover de korpsleiding en die hem de gelegenheid had geboden om zijn kwaliteiten als rechercheur waar te blijven maken.

Maar Van Bueren was dood en nu was er een opvolger benoemd.

Het was dinsdag 21 maart. De eerste dag van de lente. De eerste dag van een nieuw tijdperk. Althans zo voelde hij het toen hij om tien uur die ochtend op de deur van de kamer van de districtscommandant klopte om zijn opwachting bij haar te maken.

Bij haar, want de nieuwe chef was een vrouw.

Hij glimlachte stil voor zich heen omdat hij onwillekeurig moest denken aan de voorspelling van zijn dochter Annemiek die hem eens tijdens een ruzie op luide toon had toegeworpen dat hij nog zou meemaken dat vrouwen in de hoogste leiding van de politie zouden komen. Nu was het zover.

De commandant rees op vanachter haar bureau en dat was een waar woord. Zij was meer dan een rijzige vrouw. Zij was groot en dik. Haar uniform, dat speciaal voor haar op maat was gemaakt, kon daar niets aan veranderen. Zij had hoogblond haar dat op haar schouders hing en haar vollemaansgezicht had rode wangen. Haar ogen waren blauw maar doordringend.

Zij stak haar hand toe. “Ada Lokhorst,” stelde zij zichzelf voor.

Hij schudde hand met de worstachtige vingers. “Douwe Rademaker, aangenaam,” antwoordde hij. Hij zag dat zij de rangtekens van luitenant-kolonel op haar schouders voerde. Zij moest dus nog tot kolonel worden bevorderd.

Zoals gewoonlijk gaan geruchten altijd voor de feiten uit en ondertussen had hij al het een en ander over haar vernomen. Zo wist hij dat zij als gewoon

wachtmeester was begonnen bij de uniformdienst. In haar vrije tijd had zij rechten gestudeerd en dat had haar een officiersrang opgeleverd. Dat was al heel bijzonder in de mannenwereld die de Rijkspolitie in die dagen nogal was. Maar zij kreeg het voor elkaar om plaatsvervangend commandant van de Bereden Politie te worden en naar het scheen had zij het daar niet slecht gedaan, want zij werd al gauw verder gepromoveerd. Hoewel grappenmakers beweerden dat zij de cavalerie, zoals de Bereden Politie in de wandelgangen werd genoemd, had verlaten omdat er geen paard meer was te vinden die haar nog kon dragen, werd zij plaatsvervangend districtscommandant in Gelderland. Kennelijk had zij ook daar goed gefunctioneerd hetgeen ongetwijfeld had geleid tot haar benoeming tot de nieuwe districtscommandant van Groningen.

“Gaat u zitten, adjudant,” zei Lokhorst.

Nadat hij aan het verzoek had voldaan vervolgde zij met: “Wel, eindelijk ontmoeten wij elkaar. Ik heb veel over u gehoord. Ik heb begrepen dat u de beste rechercheur bent van dit district.”

Douwe glimlachte een beetje verlegen. “Men is snel geneigd om nogal over mijn persoon te overdrijven, mevrouw.”

Lokhorst begon te lachen. “Niet zo bescheiden, adjudant. Ik heb niet alleen veel over u gehoord, ik heb ook mijn huiswerk gemaakt. Ik heb uw dossier bestudeerd en ik heb alle zaken die u hebt behandeld bekeken. Ik moet u zeggen dat ik onder de indruk ben.”

“Dan weet u ook waarom ik naar Westerlee ben overgeplaatst.”

“Zeker,” gaf zij aan, “en ik ben van mening dat het een veel te zware maatregel is geweest. Natuurlijk valt uw geringe respect voor uw meerderen niet weg te cijferen, desondanks vind ik dat uw strafoverplaatsing buiten alle proporties is geweest en ik heb ook begrepen dat onze superieuren daar inmiddels ook zo over denken. De geschiedenis heeft dat inmiddels bevestigd.”

“Dank u, mevrouw.”

“Dat brengt mij direct op mijn volgende punt,” vervolgde zij. “Ik wil u terug hebben, hier op de districtsrecherche. U wordt tot luitenant bevorderd en krijgt de functie van adjunct-commandant. U weet dat majoor Zijlstra tevens plaatsvervangend districtscommandant is geworden, dat is voor hem een extra taak naast die van recherchechef. Hij kan u goed gebruiken als operationele chef.”

Douwe hief zijn hand op. “Doet u geen moeite, mevrouw. Dit is mij in het verleden al zo vaak gevraagd en mijn antwoord blijft ook nu hetzelfde: nee!”

De vrouw tegenover hem keek verrast aan. “Nee? Hoe bedoelt u dat, adjudant?”

Hij glimlachte wrang. “Zoals ik het al zei, mijn antwoord is nee.”

Lokhorst schudde haar blonde hoofd. “Dat begrijp ik niet goed. Legt u mij dat eens uit.”

Hij had het al zo vaak uitgelegd, maar natuurlijk nooit aan haar. Met een zucht die hij moeilijk kon verbergen deed hij een nieuwe poging. “Wel, toen ik die strafoverplaatsing kreeg was ik van mening dat dat volledig onterecht was. U

hebt zojuist zelf gezegd dat dat ook uw mening is. Ik moet u ook eerlijk bekennen dat ik mij zwaar vernederd voelde, ondanks mijn bevordering tot adjudant. Maar toen ik mij daar eenmaal gevestigd had en ik opgenomen werd in die gemeenschap ben ik het anders gaan bekijken. Ik ben daar een ander mens geworden. Ik heb daar veel vrienden gemaakt en ik heb daar mijn nieuwe vrouw leren kennen. Met andere woorden, ik ben er heel gelukkig geworden. De straf die men mij had opgelegd bleek achteraf een zegen te zijn. Vooral ook omdat ik de kans kreeg om tot mijzelf te komen, om mijn tekortkomingen onder ogen te zien en een nieuwe start in mijn leven te maken en dat was heel hard nodig. Wat dat betreft was die straf eigenlijk terecht. Omdat ik dat aan die maatregel heb te danken en omdat ik daar heel gelukkig ben zal ik daar niet meer weggaan. Ik heb, in overleg met mijn vrouw, besloten om nooit meer een functie te aanvaarden buiten mijn eigen leefgemeenschap.”

Ada Lokhorst had stil zitten luisteren. Toen hij uitgesproken was zei zij: “Ik begrijp het wel, adjudant, maar ik kan dat niet accepteren. U moet beseffen dat ik niet alleen districtscommandant ben, maar dat ik daarbij ook de budgethoudster ben van dit district en ik kan mij niet veroorloven dat een dure adjudant in een ergens afgelegen oord werkzaam is als een gewone surveillant. Zeker niet met de kwaliteiten die u hebt.”

“Oh, maar dat begrijp ik heel goed, mevrouw,” antwoordde Douwe. “Deze discussie is al heel vaak in deze kamer gevoerd, maar u moet zich realiseren dat ik er niet om heb gevraagd. Hogere mensen dan u vonden het klaarblijkelijk nodig om dit te doen en nu ben ik op het punt gekomen dat ik niet meer terug wil. Ik zit daar goed en ik blijf daar zitten!”

“Dus op die manier straft u ons daarvoor?” Lokhorsts stem klonk ineens veel harder.

“Ik doe het alleen voor mijzelf en mijn familie,” legde hij uit, “wraakgevoelens zijn hierbij niet aan de orde. Trouwens, wanneer ik werkelijk op wraak uit was geweest had ik mij ook niet laten gebruiken om de zaken op te lossen die mij na mijn overplaatsing alsnog zijn toevertrouwd.”

“Dat kan wel zo wezen, adjudant, maar dat neemt niet weg dat ik vastbesloten ben om u hier in Groningen weer aan mijn team toe te voegen,” gaf zij hem te kennen.

“Overste, mevrouw.” Hij kon niet voorkomen dat hij ook met enige stemverheffing begon te praten. “Er zijn afspraken gemaakt met de korpsleiding over mijn positie. Ik houd u aan die afspraken! Ik zal daarom niet ingaan op uw aanbod!”

Lokhorst schudde vertwijfeld haar hoofd. “Waarom, Rademaker? Waarom vergooit u een carrière als officier? Is het omdat u niet wil werken onder leiding van een vrouw? Is dat het soms?”

Woedend om deze insinuatie wilde hij naar haar uitvallen, maar hij bedacht zich net op tijd. Hij haalde even diep adem en zei: “Het feit dat u een vrouw bent heeft daar absoluut niets mee te maken, overste. Zoals ik al zei, deze discussie is

hier al vaker gevoerd en dat was met mannen. U hebt het tot luitenant-kolonel gebracht en dat zal niet zonder reden zijn, daarom respecteer ik u. Dat neemt echter niet weg dat mijn positie voor mij een principekwestie is. Ik vraag aan u om dat ook te respecteren.”

“Ik kan uw mening wel respecteren, adjudant,” antwoordde Lokhorst, “maar niet het feit dat u het belang van de dienst niet boven uw eigen belang stelt.”

Douwe keek de vrouw recht in haar ogen. “Deze laatste opmerking van u is volkomen onterecht, overste!” Zijn stem was nu snoeihard. “Ik ervaar dat als beledigend en dat neem ik u zeer kwalijk!” Zij keek hem onthutst aan maar hij denderde onvervaard voort. “Ik heb de laatste tijd toch voldoende laten blijken dat ik het belang van de dienst niet als ondergeschikt beschouw!”

Lokhorst hapte even naar adem. Ze kende hem nog niet en was zeker niet gewend dat een ondergeschikte op deze manier tegen haar tekeer ging. Ze knipperde even met haar ogen, maar keek toen de man tegenover haar weer recht in aan. “Oké, adjudant, wat dat laatste betreft hebt u gelijk. Ik bied mijn verontschuldiging daarvoor aan. Het was een ondoordachte opmerking. Sorry.”

Douwe knikte. “Het is al goed, mevrouw. Neem me niet kwalijk dat ik zo naar u uitviel.”

Zij hief haar hand op. “Het was mij al verteld dat u geen blad voor de mond neemt. Op zich vind ik dat niet erg. Misschien is dat zelfs wel een goede eigenschap voor de functie die ik u wil geven.”

Maar Douwe schudde zijn hoofd. “Het spijt me, mevrouw, maar u kunt mij niet overhalen. Ik blijf bij mijn besluit.”

De dikke vrouw zat hem een poos zwijgend aan te kijken. Haar wangen waren roder geworden waaruit Douwe opmaakte dat zij zich kwaad maakte. Haar stem klonk echter kalm toen zij zei: “Tja, dan rest mij niets anders dan u doormiddel van een dienstorder over te plaatsen naar de districtsrecherche.”

Douwe had dit zien aankomen. Hij boog zich naar haar over. “Mevrouw, wat denkt u? Zal deze gedwongen overplaatsing leiden tot een goede arbeidsverhouding tussen u en mij? Denkt u dat u mij hiermee motiveert? Denkt u dat dit bevorderlijk is voor het functioneren van de districtsrecherche?”

“Dat zal heus wel meevallen, adjudant. Er valt goed met mij samen te werken.”

Zij lachte even. “Dat merkt u snel genoeg.”

Douwe glimlachte ook even hoewel hij van binnen kookte van woede. “Nou, bespaart uzelf de moeite, mevrouw, want in dat geval rest mij niets anders dan ontslag te nemen.”

“Wat?” Nu viel zij echt uit haar rol. Ze keek Douwe verbijsterd aan. “Wat zegt u? U neemt ontslag?”

“Dat is precies wat ik zeg, overste. Tenzij u op uw besluit terugkomt.”

“U kent mij nog niet, adjudant!” Zij was nu werkelijk boos. “Ik kom nooit terug op een eenmaal genomen besluit! U hebt dat maar te respecteren, hoort u! En wanneer u dat niet doet hebt u inderdaad niets anders te doen dan maar te vertrekken. Onze organisatie stort in elkaar wanneer dienstorders niet worden

uitgevoerd. Zulke politiemensen kunnen wij dus niet gebruiken! Heb ik mijzelf goed duidelijk gemaakt?”

“Heel duidelijk, mevrouw.” Douwe stond op. “Ik begrijp het volkomen en daarmee beschouw ik dit gesprek dan ook als beëindigd.”

Er verscheen ongeloof op haar gezicht. “Waar gaat u heen, adjudant?”

“Naar huis! En uiterlijk overmorgen ligt mijn ontslagbrief op uw bureau. Goedemorgen, overste.”

Zonder haar antwoord af te wachten liep hij de kamer uit. Hij liet een verbijsterde en woedende vrouw achter. Verbijsterd omdat zij niet kon bevatten hoe gevoelig dit voor hem lag. Woedend omdat zij haar eerste nederlaag als districtscommandant had geleden.

Douwe liep meteen door naar de kamer van Bil Zijlstra, de chef van de districtsrecherche. Onlangs was hij tevens benoemd tot plaatsvervangend districtscommandant als opvolger van majoor Dekker die in januari met pensioen was gegaan. Maar het tragische verlies van zijn vrouw was hij nog steeds niet te boven. Desondanks was hij wel weer volledig aan het werk, want dat bood hem de nodige afleiding.¹

Toen Douwe zijn kamer binnenkwam keek hij op en glimlachte zijn vriend toe.

“Ha, ben je bij moeder-overste geweest?”

“Ja, en het was meteen de laatste keer!”

Zijlstra keek Douwe aan en zag meteen aan diens gezicht dat het niet goed zat.

“Hoe bedoel je?”

“Nou, ik heb mijn ontslag ingediend,” antwoordde hij met een stem waarin de kwaadheid nog duidelijk doorklonk.

“Wát?!” Zijlstra keek hem geschrokken aan. “Wat heb je?”

“Je hoort het goed, Bil, ik heb ontslag genomen!”

“M..maar waarom dan? Oh, ik begrijp het al. Zij heeft je zeker geprest om hier weer terug te komen, is het niet?”

Douwe knikte. “Zo is het.” Hij vertelde Zijlstra wat er was voorgevallen in de kamer van de districtschef. Die toonde zich uit het veld geslagen. “Zij had er al met mij over gehad,” zei hij, “en ik heb het haar afgeraden.”

Douwe haalde zijn schouders op. “Zij is duidelijk een type die haar eigen zin wil doordrammen,” vond hij.

Zijlstra knikte ontdaan. “Dat kan toch niet zomaar?” zei hij. “Wat moet het dan met ons? En hoe moet het verder met jou?”

“Maak je over mij maar geen zorgen,” antwoordde Douwe met een zure glimlach. “Ik red me wel. Misschien ga ik wel naar de gemeentepolitie van Winschoten. Zij hebben mij al diverse keren gepolst. Of misschien stop ik er wel helemaal mee. Ik heb nog een klein kapitaaltje op de bank staan uit de erfenis

¹ Lees: ‘Collega’s’

van mijn ouders. Bovendien heeft Aaf ook nog een redelijk inkomen. Zie het als een soort vervroegd pensioen.”

Zijlstra schudde zijn hoofd. “Nee, zo kan ik het niet zien, jongen en ik weet dat het ook voor jou niet zo simpel ligt. Jij gaat dit missen. Nee, hou je mond maar, jij weet heel goed dat ik gelijk heb, nietwaar?”

“Misschien heb je gelijk,” moest Douwe toegeven, “maar ik sla me er wel doorheen. Ik heb voor hetere vuren gestaan.”

“Ik moet dat nog zien. Ik geloof er niets van,” zuchtte Zijlstra..

Douwe stond op. “In ieder geval kun jij er niets aan doen, oude vriend. Ik vind het vervelend om jou dit nare bericht te doen, maar jij was de eerste die het moest weten. Ik ga nu. Ik bel je nog wel.”

Hij liet een diepbedroefde recherchechef achter toen hij de trap van het districts bureau afdaalde naar de begane grond. Daar liep hij de ruimte van de Centrale Meldkamer in om zijn andere vriend, Hilbert Santema die daarvan de chef was, in te lichten.

Uiteraard was ook die geschokt en hij deed alle mogelijke moeite om Douwe op zijn besluit te doen terugkomen, maar die was onverbiddelijk. “Ik waardeer jouw medeleven heel erg, ouwe jongen, maar dingen gaan nu eenmaal zoals ze gaan. We moeten dat maar accepteren. Ik ga nu naar Aaf om haar te vertellen dat haar vrijer voorlopig alle dagen thuiszit. Zij zal ervan opkijken.”

En weer liet hij een vriend in consternatie achter.

Dat Aaf ervan opkeek was een understatement. Zij was in alle staten. “Wat denkt die dikke teef wel?” riep ze woedend. “Dat kreng wil alleen haar eigen zin doordrijven! Zonder rekening te houden met anderen!” Het gebeurde maar zelden dat zij zulke krachttermen gebruikte, het gaf aan hoe kwaad zij was. Desondanks steunde zij de beslissing van haar man. “Dat is het beste wat je kunt doen,” vond ze, “zij verdienen jou gewoon niet!”

Toen ze iets rustiger was geworden zei ze: “Ik weet hoe zwaar dit voor je is en ik weet ook hoe moeilijk je het nog zult krijgen.” Ze gaf hem een dikke kus. “Maar samen redden we het wel, lieverd, dat beloof ik je.”

Douwe wist dat zij gelijk had. En hij wist dat Zijlstra gelijk had. Het zou hem niet gemakkelijk gaan vallen. Hij ging een beroerde tijd tegemoet. Hij vreesde dat Aaf in die periode veel te verduren zou krijgen. Maar hij had haar steun nodig, dat beseftte hij maar al te goed. Anders redde hij het niet!

Hij belde Fokko Mulder op, de groepscommandant waaronder hij viel. Hij vertelde hem dat hij vanaf 1 mei niet meer in dienst zou zijn.

“Eén mei?” reageerde Mulder verbaasd. Het drong nog niet tot hem door.

“Ja, in verband met de opzegtermijn,” verklaarde Douwe.

“Opzegtermijn? Je bedoelt toch niet dat je ontslag hebt genomen?”

“Zo is het, Fokko.” En hij vertelde hem wat er aan de hand was.

Mulder was met stomheid geslagen. “Dat kan toch zomaar niet?” stamelde hij.

“Dit pik ik niet!”

“Het is de realiteit,” antwoordde Douwe, “ik zie niet in wat jij daaraan kunt veranderen, maar ik dank je voor je medeleven.”

Nadat het gesprek was beëindigd bleef een aangeslagen groepscommandant met de hoorn in zijn hand zitten. Hij schudde zijn hoofd. Toen draaide hij een nummer. Hij kreeg Bil Zijlstra aan de lijn.

De rest van de dag verliep in mineurstemming. Douwe probeerde de kwestie uit z'n hoofd te zetten, maar uiteraard lukte dat niet.

Na het eten zaten hij en Aaf op de bank waar zij probeerden enige afleiding te vinden door naar de televisie te kijken. Maar als zo vaak onder zulke omstandigheden was het programma niet boeiend genoeg om je er volledig op te kunnen concentreren.

Aaf stond op en schonk Douwe een whisky in. “Hier lieverd, jij hebt het wel nodig, dacht ik zo.”

Hij schudde glimlachend zijn hoofd. “Ik moet morgen gewoon aan het werk, hoor.”

“Wat kan jou dat nog schelen?” antwoordde zij scherp. “Trouwens, je krijgt er maar één, hoor.”

Hij sloeg zijn arm om haar heen. “Jij bent een moordwif,” zei hij en kuste haar op de mond. “Jij zorgt goed voor me. Ik hoop dat ik het je niet al te moeilijk maak, de komende maanden.”

“Dat zien we dan wel weer,” vond zij en passioneel zoende ze hem terwijl ze sensueel tegen hem aanschurkte. Haar bedoelingen werkten want hij begon opgewonden te raken.

RINGG!! RINGG!!

Beide schrokken op. Douwe keek op de klok, het was vijf over tien. “Nu nog?” bromde hij.

Aaf liep naar de keuken waar de telefoon aan de wand hing en nam op. “Met mevrouw Rademaker.”

Het was even stil en toen antwoordde ze: “Een ogenblik.”

Ze liep de kamer en zei tegen Douwe: “Dat mens voor jou.”

“Wat?”

“Luitenant-kolonel Lokhorst,” verduidelijkte ze, “ze wil jou spreken!”

Verbaasd liep hij de keuken in en nam de hoorn op. “Met Rademaker.”

“Met dat mens,” klonk er aan de andere kant. Kennelijk had zij kunnen horen wat Aaf tegen hem zei.

“Sorry, overste,” zie hij vlug.

“Laat maar, adjudant,” zei Lokhorst. “Vandaag schijnt iedereen over mij heen te vallen, dit kon er ook nog wel bij.” Zij wachtte Douwe's reactie niet af en vervolgde met: “U hebt vrienden binnen dit korps, adjudant. Hele goede vrienden, zelfs in de top.”

“In de top?” reageerde hij. “Dat is wel eens anders geweest.”

“Inderdaad,” ging de districtcommandant verder. “Ik ben vanavond bijgepraat door generaal De Graaff.” De Graaff was de hoogste baas, de korpschef van de Rijkspolitie. “U begrijpt wel, adjudant, dat dit bijpraten eigenlijk niets anders was dan een reprimande. Met andere woorden, ik heb behoorlijk op mijn donder gekregen!”

“U bent tenminste eerlijk, mevrouw,” antwoordde hij.

“Dank u. Ik probeer altijd zo eerlijk mogelijk te zijn en ik heb begrepen dat u ook altijd eerlijk bent. Ik heb bovendien ondervonden dat u daarbij geen blad voor de mond neemt. Op dat punt hebben wij overeenkomsten met elkaar, ik hoop dan ook dat dat in de toekomst zo blijft.”

“In de toekomst?” vroeg Douwe. “Hoe had u zich dat voorgesteld, mevrouw?”

“Wel, u kunt toch wel begrijpen dat ik uw ontslagaanvraag niet accepteer!”

“Niet accepteer?”

“Nee. Natuurlijk niet. De generaal heeft mij duidelijk gemaakt dat de korpsleiding van uw diensten gebruik wenst te blijven maken en kennelijk schijnt dat alleen in de huidige situatie te kunnen. In feite heeft hij mij heel fijntjes meegedeeld dat ik gehouden ben aan de afspraken die hij indertijd met u heeft gemaakt.”

Douwe was even stil, eigenlijk beduusd. “Oh,” was toen het enige wat hij wist uit te brengen.

“Ja, oh,” zei de vrouw aan de andere kant van de lijn, “dat betekent dus dat alles bij het oude blijft. Ik neem aan dat u daarmee akkoord kunt gaan.”

“Eh, ja,” zei hij. Het moest allemaal nog eerst goed tot hem doordringen. “Sorry dat het zo moest lopen, overste.” Hij beseftte wel dat dit een enorme kniebuiging was voor deze trotse vrouw. Zij ging werkelijk door het stof!

“Dat zit wel goed, adjudant,” zei zij. “Soms is het nuttig om eens met de neus op de feiten te worden gedrukt. Dat is niet fijn, dat wil ik u wel vertellen, maar ik ben volwassen genoeg om zoiets als een leermoment te beschouwen.”

“Dank u, mevrouw,” antwoordde hij een beetje ontdaan. “U laat nogmaals zien dat u eerlijk bent.”

“Wel,” zei ze, “dan komt het vast helemaal goed tussen ons. Ik verheug mij dan ook op een goede samenwerking in de toekomst.”

“Ik ook, mevrouw. Dank u.”

“Ik dank u ook, adjudant, en doe de hartelijke groeten van mij aan uw vrouw.” En ze belde af.

Douwe draaide zich om. Aaf stond achter hem en keek hem verbaasd aan.

Hij vertelde haar wat Lokhorst hem had gezegd. Zij sprong letterlijk een gat in de lucht. Toen vloog ze om zijn hals en zoende hem waar ze hem maar zoenen kon. “Heerlijk!” riep ze. “Heerlijk dat jij zulke goede vrienden hebt! En ook dat er nog eerlijke mensen bestaan.”

Ze gingen naar bed en vierden het op hun eigen manier.

Hoofdstuk 2

De volgende dag, woensdag, ging Douwe gewoon aan zijn dienst beginnen. Nou ja, gewoon? Hij was in een euforiestemming. En begrijpelijk.

Toen hij na zijn eerste surveillance terugkwam op het posthuis trof hij daar zijn maat Jan Vink aan. Die zat achter het bureau een uitgeschreven bekeuring te verwerken. Op hetzelfde moment kwam diens vrouw Margreet binnen met twee koppen koffie.

“Haal even koffie voor jezelf,” zei Douwe tegen haar, “en kom erbij zitten.”

Toen zij dat gedaan had vertelde Douwe hen wat de afgelopen dag allemaal gebeurd was.

Jan straalde. “God zij dank dat het zo is afgelopen,” zei hij.

Margreet stond op en gaf Douwe en dikke pakkerd. “Ik zou niet weten wat wij zonder jou zouden moeten doen.”

“Je laat me blozen,” antwoordde hij verlegen.

Hij pakte de telefoon om ook Fokko Mulder van de goede afloop deelgenoot te maken.

“Mooi,” zei die en kon niet verhullen dat zijn stem opgelucht klonk, “dan kun je gelijk aan je volgende zaak beginnen. Er is vannacht ingebroken bij dokter Harinxma. Er schijnt een behoorlijk geldbedrag te zijn gestolen.”

“Goed,” zei Douwe, “ik ben onderweg.”

Dokter Harinxma woonde in een villawijk in Eexta, dat een buurtschap is van Scheemda. Douwe kende hem goed. Niet alleen omdat hij zijn huisarts was, maar vooral ook omdat hij bij een aantal van zijn zaken betrokken was geweest. Omdat het mooi voorjaarsweer was besloot hij om er op de fiets naartoe te rijden, dan kon Jan de surveillancebus houden.

Het liep al tegen elf uur toen hij bij de riante woning van Harinxma aankwam. Hier hield de geneesheer ook zijn praktijk.

Hij stapte af en met z'n fiets aan z'n hand liep hij de brede oprijlaan op. Er stond een donkerblauwe bestelwagen. De jongens van de technische recherche waren al aan het werk.

De dokter zelf bleek niet aanwezig. Na het spreekuur was hij zijn visites gaan rijden. Douwe werd ontvangen door zijn vrouw en zij leidde hem naar de bibliotheek waar ook een kleine kluis in de muur was gemetseld. Een collega stond voorovergebogen bij het geopende stalen deurtje en met een kwastje bracht hij poeder op de codeschijf en kruk aan om vingerafdrukken tevoorschijn te toveren.

“Is hij geforceerd?” vroeg hij aan hem.

“Nee, adjudant. Hij is geopend door een beroeps. Of door iemand die de code kende.”

Douwe keek de bibliotheek verder rond. “Hoe is hij binnengekomen?”

De man wees naar het raam.

Het was een venster dat uitkeek op de oprijlaan. Met houten spijlen was het verdeeld in kleine ruitjes. Het had een openslaand deel en dat stond open. Op de gietijzeren klink zat ook vingerafdrukpoeder. Een van de ruitjes naast de klink was verdwenen. Het was niet ingeslagen en toen Douwe het nauwkeuriger bekeek zag hij dat het vakkundig was uitgesneden. Hij beseftte meteen dat het zoeken naar vingerafdrukken dan ook zinloos was. Deze vakbekwame inbreker had beslist handschoenen aangehad en er zorgvuldig voor gezorgd dat hij geen sporen had achtergelaten.

Hij stak zijn hoofd door het geopende raam en zag de tweede collega van de TR bezig op de oprijlaan. Op z'n knieën zittend onderzocht die nauwkeurig het bloembed dat vlak onder het raam lag op voetsporen of andere aanwijzingen.

Hij wendde zich tot mevrouw Harinxma. “Wanneer hebben jullie het ontdekt?”

“Mijn man heeft het vanmorgen ontdekt,” antwoordde zij. “Hij moest voor het spreekuur een bepaalde medicijn uit de kluis halen.”

“Een medicijn?” vroeg hij verbaasd.

De vrouw knikte. “Normaal bewaren wij alleen waardepapieren in het kluisje, maar mijn man legt er soms ook wel eens medicijnen in die te riskant zijn om in de gewone medicijnkast te bewaren, want daar kan een kwaadwillige gemakkelijk bijkomen.”

“Wat bedoelt u met een kwaadwillige?”

“Ik bedoel bijvoorbeeld iemand die verslaafd is aan verdovende middelen,” legde de doktersvrouw uit.

“Zo te zien kan zo iemand zich ook toegang tot de kluis verschaffen,” merkte Douwe koeltjes op. “Zijn er medicijnen verdwenen?”

De vrouw schudde haar hoofd. “Alleen geld.”

“Dat had ik al van adjudant Mulder begrepen,” zei hij. “U had er dit keer dus ook geld in liggen. Hoeveel?”

“Tweeëntwintigduizend gulden,” antwoordde zij enigszins timide.

“Tweeëntwintigduizend? Zoveel?”

“Inderdaad, meneer Rademaker. Mijn man heeft pas een nieuwe auto gekocht. Vandaag zou hij hem ophalen. Gisteren had hij alvast het geld van de bank gehaald zodat hij hem direct kon betalen.”

“Lag het geld los in de kluis?”

“Nee, mijn man had het in een envelop gedaan. Zo'n grote beige envelop waarmee hij altijd medische documenten naar het ziekenhuis verstuurt. Die envelop is weg.”

Op dat moment kwam de man over wie zij sprak de bibliotheek binnenlopen. De kleine arts zag eruit als altijd in zijn driedelig grijs kostuum.

“Je bent vroeg, lieve,” zei z'n vrouw nadat ze hem een kus had gegeven.

“Ik had maar drie patiënten die ik moest bezoeken,” verklaarde hij, “en alle drie in Scheemda.”